

SYVSTJERNE

Af Carsten Ploug Olsen

Preludium

Det, der vender ind mod dig selv, er begær. Det, der stråler ud mod andre, er kærlighed.

Således drømte jeg i min ungdom. Jeg så Solen på himlen, så dens lysende æter oplyse og give liv til alverden. *Lad mig ikke være en måne, lad mig være som dig.*

Svimmel så jeg mod himlens bue. Solen hilsende min ånd, jeg følte, at hos den havde jeg hjemme.

Jeg forstod, at dette var livet. *Sol eller måne.* Dæmpet og fjernt, jeg kunne ikke afgøre om det var mig selv, eller en anden, der talte, lød til mig følgende ord, samtidig med, at de blev skrevet over de to:

Loven

Som du giver, skal dig gives, som du tager, skal fra dig tages. Som du elsker, skal du elskes, som du tilgiver, skal du tilgives. Som du velsigner, skal du velsignes, som du trøster, skal du trøstes. For som du sår, skal du høste.

Linedanserne

Højt over Jorden, rækkende mod himle, går mennesket på sin line. Over det stråler Solen, under det er kviksandet.

Hvert nu træder vi frem på linen, usikkert, tøvende, ulykkeligt eller lykkeligt, fast og sikkert. Linen er fastgjort bagud ved skabelsen, og fremad - er den uendelig.

Et enkelt fejltrin,...og vi synker, synker dybere eller mindre dybt, men holder vi os på linen, hæves den langsomt mod evighed.

Blidt støttes vi i dansen af gudshånd, evigt hæves linen, og bærer os lig en drøm mod himles dybder.

Når vi falder bliver kærlighed til had, ven til fjende. Tavse, forbandende livet og hinanden synker vi dybere, vores skrig lyder som en gurglen i mørket.

For den, der skader andre, skader sig selv, den, der hader andre, hader sig selv.

Men den der elsker sit medmenneske, elsker sig selv, og han løftes med kærligheds vinge mod himle, hvor Gud venter.

To floder

Dybest i mennesket flyder to floder, tanken og viljen, livet og livet. Tåbe er den, der vil standse flodernes strøm, tåbe er den, der vil standse livets evige strøm, ja, tåbe er den, der vil plukke en rose for at se den leve.

For det unge menneske flyder livets to floder parallelt og adskilt, men langsomt nærmer de sig hinanden.

Engang i fremtiden vil de to strømme sammen i guddommeligt favntag – og mennesket er helt.

Men evigt strømmer to floder, tanken og viljen, livet og livet, adskilte eller sammensmeltede gennem *det evige menneske*.

Hjertets grønne vinge

I fri luft, i skygge under bøgetræers stolte krone eller under nathimlens lysende mælk, drømmer jeg om dig.

I ensomhedens cirkel længes jeg efter, at du skal komme og gøre mig virkelig.

Jeg vil træde ud af skyggen, på hjertets vinge komme til dig.

Begyndelse

Unge stjerner synger om undfangelse og fødsel, det hvide papir omslutter ordenes mørke, verden begynder.

Altings inderste balance

Den, der falder dybest, stiger højest. Den, der lider mest, bliver den lykkeligste. Smertens bund bliver lykkens grund.

Vægt og fylde har sin pris. Livet er anderledes end jeg drømte: Evig, vægtløs sol, bragt som i leg. Verden har sin pris og værdi og vi køber den dyrt.

Derfor er den så dyrebar og derfor holder det.

Gåde

Ophavet er tanken. Hver erkendelse føjer et ciffer til. Tanken og viljens inderste natur dannes af et gådefuldt, sideordnet forhold og Gud holder nøje regnskab med det, kun Han forstår. Gud alene er tankens og livets Herre.

For at komme ind, det være i et hus eller i et hjerte, må man først spørge. Hver er sin egen herre. Den, der løber med døren ind, bliver lukket ude.

Kun fanatikerne løber med døren ind. Verden vil stritte imod med præcis den samme kraft, som mennesker bruger på at omforme verden og hinanden i sit billede.

Menneskers begær afskærer dem fra det, de begærer. Som digteren siger: "Det, du ikke begærer, vil trygt komme til dig."

Kærligheden spørger og venter. Du åbner døren.

Frihed

Mørket binder tanke og vilje. Derfor er frihed det ondes fravær. Frihed er ikke fravær af bånd mellem mennesker. Frihed er bånd, knyttet i kærlighed, venskab og tillid.

Da Gud mangfoldiggjorde sig i os, gav Han os hver frihedens vinge, så vi ved hjælp af den kan svinge os op til himles dybder, så at vi ved at overvinde det, der begrænser friheden, kan vinde fuld frihed.

Skabt af lys til lys, af kærlighed til kærlighed, i frihed til frihed, går vi på gudsvej mod kærlighedens have, *den hvide floks evige bolig*.

Kærlighedens trange sti

Der er meget, der forener os. Vi bør tale til dette i den anden, det menneskelige punkt. Hvert menneske rummer et helligt punkt, hvorfra der strømmer kærlighed og barmhjertighed, et punkt hvor vi forstår.

Hvert øjeblik kan være udgangspunkt for styrkelse af dette punkt. Kærligheden kan ramme dette punkt og få det til at lyse. Kærligheden kan danne rum omkring os, rum så vi kan ånde, så vi kan leve. Kærligheden kan give en margin, indenfor hvilken vi kan gro, hvor vi kan sætte blomst og danne frugt. Og en af de første frugter kærlighedens træ danner er tolerance.

Vi bør ikke se på det, der skiller os, men på det, der forener. Vi kan se i historien efter grunde til krig, eller på det indre i os efter veje til fred.

Døm andre, som du ville dømmе dig selv, hvis du var i deres sted. Giv andre den margin du selv ønsker. Vejen til medmenneskets hjerte er trang. Vejen til kærligheden går gennem dit eget.

Og præcis *her* er det menneskelige punkt.

Gletcher

Tiden skrider gennem landskabet, afrunder kanter og klippefremspring. Når tiden rammer egne, som fortiden gjorde glat og fin, er livet let. Når tiden når de ømme punkter, rammer smerten.

Vi ser landet med bjerge og dale. Vi ser i horisonten lykke og lidelse. Og måske siger vi ja til det.

Vi drages mod kampen, lever med livets hastighed, tiden. Vi lever til perfektion. Vi fjerner enhver orm, der gnaver ved livets rod, og føler livets varme.

Eller vi fortvivler. Men det, der skal væk, skal væk. Lad det falde, som ikke bør stå. Smerten i dag, er freden i morgen. Når tiden skrider gennem landskabet og gør ånden hel.

Harmoni

Harmoni er altings forening ved lyset; tankens sammensmeltning med viljen. Mørkets harmoniske opgåen i lyset. Gud har sat alt i en kredsagtig bølgebevægelse med sig selv som centrum. Derved renses kosmos for alt ondt.

Sådan danser kosmos vejen mod det fuldkomne. Stærke lysranker ombølger os fra Ham. På gudsveje danser vi mod salighed.

Dans med mig. Kom, lad mig høre din sang.

Dommen

Engang drømte vi om enden. Nu har vi begyndelsen: Der er ingen dom. Vi ser i spejlet, og dømmе medmennesket.

Derfor sørger universet.

Tålmodighed

Lysets hjerte slår *adagio*, vi har al tid. Livets fingre peger på det stærke og det svage i os. Med selvbeherskelse og mod må vi se det.

Med nuets pant i evighed bør vi leve, som levede vi evigt. Vi lever evigt.

Storm

Hvad kan stille den indre uro, den lange sitren, stormen der stiger? Tanken skælver, jorden forsvinder, det onde raser:

Al storm har sin tid, og efter storm kommer stille.

Kristi andet komme

Til det mørke der ruger inderst kom du – ikke med dom, men med barmhjertighed og håb til forløsning.

Den onde drømte dommen, Gud hævede den med tilgivelse. Der var og er og bliver ingen dom, kun kærlighed.

Postludium

En mand vandrer langs en flod i natten. Disen svøber dens vuggende vande. På himlen gløder stjerners lys over lys. Han drømmer det uendelige. Han standser, hans ansigt er i skygge for månens kølige flod af lys, han hæver hånden til hilsen, *farvel* eller *på gensyn*. Så vender han sig, skræver over en lille tværstrøm og er nu på den anden side.

En svag dæmring i øst, så åbner himlen sig, langsomt breder et gyldent og hvidt lyshav sig fra horisonten. Manden fortsætter sin gang, nej, han sætter farten op, han løber, en vinge breder sig ud fra lyset, den tager varsomt om ham og løfter ham op...

Så svinder lyset igen, det drager tilbage, og alt er forandret, evigt det samme.

—

Note: Denne tekst er en omarbejdning af ”Syvstjernen”, som findes under ”diverse” her på siden

Cpo; 2020